

[Alfred Jensen.]

Rigsdagen, og vi mener, det er lidet stemmende med Tiden, at Tjenestemændene ikke har haft Lejlighed til at sætte sig ind i dette Lovforslag, som muligvis kommer til at gælde Aar frem i Tiden.

Naar man ser bort fra, at Organisationernes Repræsentanter, der har deltaget i Lønningskommissionens Arbejde, har givet Referater over for repræsentative Forsamlinger, altsaa kun mundtlige Fremstillinger, saa er der ikke givet Tjenestemændene Besked paa, hvad dette Forslag indeholder; det har Tjenestemændene ikke haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med. Lovforslaget er kun trykt i 257 Eksemplarer. Jeg gaar ud fra, at de er delt ud til Regeringens og Rigsdagens Medlemmer og til Lønningskommissionens Medlemmer, og at maaske nogle enkelte Eksemplarer er givet til Pressen. Men Tjenestemændene har ikke, med mindre de har en Bekendt her i Rigsdagen, kunnet faa Lejlighed til at se dette Forslag, og mig bekendt er det første Gang i Rigsdagens Historie, at man ikke paa Bureauet har kunnet købe Lovforslaget. Det er muligt, at man kan skyde Ansvaret over paa Trykkerivanskelighederne, men jeg kan ikke godkende den Undskyldning. Der maa være Mulighed for at fremskaffe det tilstrækkelige Antal Lovforslag, saaledes at Tjenestemændene kan faa Lejlighed til at se, hvad det er der handles om her i Rigsdagen, naar det gælder deres Skæbne.

Men herudover kan man ogsaa forlange, at Tjenestemændene faar Lejlighed til at tage Stilling til Lovforslaget, inden det bliver ført ud i Livet, og jeg mener ogsaa, at Tjenestemændene skal have Ret til at godkende deres egne Arbejds- og Lønvilkaar, inden de fastsættes af den høje Rigsdag. Det maa være en af de demokratiske Grundrettigheder, at Arbejderne har Ret til at være medbestemmende i de Forhold, hvorunder de lever og arbejder, men det har Tjenestemændene ikke efter Lovforslaget. Selv om deres Organisationer har Forhandlingsret, giver det ikke det samme, og naar vi har fremsat det Forslag, er det ikke, fordi vi som Arbejdsgivere kommer og vil paa-dutte Tjenestemændene noget, de ikke selv ønsker, nej, vi taler her paa Tusinder af Tjenestemænds Vegne paa nøjagtig samme Maade, som vi gjorde det for Arbejdernes Vedkommende, da vi talte for, at almindelige Overenskomster ogsaa skulde ud til Arbejderne ... (*Hans Hedtoft*: Hvem har givet jer det Mandat?) Det Mandat har vi faaet af de Arbejdere, der har stemt paa os, og vi føler os forpligtede til at tale paa de

Menneskers Vegne og for de Vedtagelser, som er sket i Fagbevægelsens forskellige Organer. Det nytter ikke, at man stiller det op som et Arbejdsgiveransvarende. Hvis Tjenestemændenes Tilslutning var afgørende for, om dette Lovforslag skulde føres ud i Livet, saa tror jeg ikke, at man fik Held til at gennemføre den Forhøjelse af Aldersgrænsen fra 67 til 70 Aar, som Regeringen og Lønningskommissionens Flertal saa stædigt holder paa. En Kendsgerning er det i hvert Fald, at Tjenestemandsorganisationerne har gjort alt, hvad der stod i deres Magt, for at faa Regeringen, for at faa Lønningskommissionen overtalt til at gaa ind paa en glidende Skala for Opgangen til de 70 Aar.

For at der ikke skal være nogen Misforstaaelse vil jeg gerne pointere, at jeg betragter ikke Afgørelsen ved kompetente Forsamlinger som tilfredsstillende, og jeg betragter den i Særdeleshed ikke som tilfredsstillende, fordi der i en lang Række Organisationer foregaar Afstemninger ved kompetente Forsamlinger, og det virker ikke overbevisende paa mig, hverken at det er foreskrevet i en Medlemslov eller findes i De Samvirkendes Afstemningsregler. Tjenestemændene maa selv have Lov til at stemme om deres Vilkaar, det maa de have Lejlighed til ligesom alle andre. Efter vor Opfattelse maa den Tid være forbi, hvor Arbejderne, altsaa ogsaa Tjenestemændene, skal gaa for den Løn, som Herren vil.

Jeg er forbavset over, at det ikke lykkes i Lønningskommissionen at faa Tilslutning til disse Tanker. Jeg er forbavset over, at man ikke kan faa Tilslutning til Ønsket om, at Tjenestemændene ogsaa faar saadanne demokratiske Grundrettigheder. Men jeg er endnu mere forbavset over, at Lønningskommissionen, som nedsattes den 17. Marts 1943 og altsaa har arbejdet under Besættelsen og i den allervanskeligste Tid, ikke har taget Hensyn til de Betingelser, som man maa stille til Tjenestemænd, for at de kan varetage et demokratisk Samfunds Interesser. Betænkningen kunde, hvad dette Punkt angaar, lige saa godt hidrøre fra en Kommission, der var nedsat i 1917 eller i 1929, for den lader, som om der intet er sket her i Danmark, og dog har vi høstet smertelige Erfaringer for, hvad det har betydet, at folkefjendtlige Kræfter har haft Sæde i Administrationen.

Kommissionen har tilsyneladende ikke været berørt af, at visse Tjenestemænd har optraadt baade landsforræderisk og paa en nationalt uværdig Maade, til Trods for at Offentligheden Gang paa Gang har reageret